CAETE DE DOR

redactor : virgil ierunca

10

PARIS

Numărul acesta al "Caetelor de Dor" e consacrat în întregime mesagiului de poezie şi onoare românească pe care ni-l trimite un poet din Ţara ferecată. Nu e nevoie să alegem cuvinte pentru a sublinia însemnătatea teribilă a vocii poetului român care rezistă celor ce întreţin mereu Noaptea asupra României. Un lucru e sigur şi lucrul acesta e bucurie : contemporani cu ruşinea oficiălă a foştilor scriitori şi foştilor români, cu regretatul Tudor Arghezi (de pildă) există scriitori români care refuză prostituţia cuvântului şi a conştiinţei. Scriitorii aceştia se confundă cu însăşi nădejdea neamului românesc de a-şi veni în fire şi în libertate.

Acestora şi numai acestora le închinăm şi gândurile şi voinţa noastră de a participa - călăuziţi de suferinţele şi revoltele lor - la marea răfuială a conştiinţelor, la răfuiala de apoi cu toţi cei care fac din sângele României, cerneală pentru slava celor ce sângerează încă România.

v.i.

H A I D U C

ÎN ŢARA MEA IN ROMÂNIA

1 9 5 6

Sunt 12 ani
decând pela noi, prin România,
bate un Timp de Echinox :
echinox de toamnă dintr'o Noapte
care va sfârşi în altă Noapte,
dacă nu vom face să se facă Ziuă
pe Pământ şi 'n Cer :
pământul să fecundeze multiplu
inima dragoste,
iar cerul să rodească prodigios
creere libere.

Aceste pagini sunt un Poem,
poemul unui singur cuvânt : România,
şi reprezintă strict un document în plus
la milioanele de documente şi lacrimi
din vremea când în ţara mea
libertatea minţii este un oftat
şi libertatea inimii este un suspin.

SA NU UITAM ŞI SA NU IERTAM

1.

In ţara mea, în România celor 300.000 de Km.^{2} de realitate geografică şi a celor 25.000.000 de suflete incontestabile, gândirea cu structură spirituală fixă, programatică, guvernează arbitrar, încât individului, de orice culoare şi de orice rezonanţă, îi este cu desăvârşire interzis să mai ia contact cu "sine însuşi". Niciodată un contact organic, ci, rareori, la zile mari, colective, un riguros şi festiv contact epidermic.

2.

In ţara mea, în România, omul social, compromis în realitatea lui practică, e un strop de întuneric perfect, iar omul real, despuiat de semnificaţii şi degradat de atributele lui sociale, a devenit o eroare zoologică într'un climat strict absorbant.

3.

In ţara mea, în România, locuitorii sunt reduşi numai la câteva sunete şi acestea guturale. Ţara întreagă e o grotă dintr'o noapte neobişnuit de profundă şi jignitoare până la lacrimi, până la crimă.

4.

In ţara mea, în România, Mărginirea instaurează haosul şi organizează sălbăticia, jaful şi omorul. In limbajul de revolver şi'n concepţia de cisme şi epoleţi, sălbăticia + frica = Civilizaţie, jaful + omorul = Cultură, minciuna + mediocritatea = Arta şi promiscuitatea + apocriful = Ştiinţă. A fura = o seducătoare demnitate personală. A excroca = unicul principiu civic de morală practică. A fi Tot şi a fi Nimic = Personalitatea. Azi, şi aerul liber pute. Acest fenomen nu e o imagină poetică, e o realitate chimică, fenomen care se conjugă, ca realitate socială cu un altul : sărăcia sărăceşte şi ea din toate punctele de vedere.
Omul în sine, omul propriu zis, e declarat disponibil, la îndemâna orcui, cercetat şi cules oricând. Deaceea, pe Român, îl poţi găsi la orice oră din zi şi din noapte, fie în puşcării, fie în cimitire şi, în cazul cel mai fericit, fie consultând oracolul.
Astăzi, sunt pe cale de dispariţie Românii mei din România.

5.

In ţara mea, în România, şeful statului nu mai face totuna cu şeful neamului în vederea unui singur Tot indivizibil şi inviolabil : naţiunea dominantă. Şeful statului e o vopsită abstracţiune, şeful neamului e o tolerată ipoteză şi naţiunea dominantă e o reală ficţiune, un cobai încăput pe mâini de asasini cu pretenţii de "savanţi" şi titluri de "tecnicieni".
Funcţiile publice precum şi funcţiile particulare dela şeful statului de pavoazare şi până la servitorul "omnipotent" nu mai sunt nici elective, nici selective, sunt, pur şi simplu, cu sprijinul troglodítului ocupant, ocupative. Noţiunea de stat a devenit ceeace juridic se numeşte "de cujus". Iar noţiunea de Român e o conjectură.

6.

In ţara mea, în România, viaţa cotidiană pentru omul cotidian (care-a mai rămas din neglijenţă ca un strigăt în pustiu) a ajuns în semnificaţia ei sinoptică, o elucubraţie civică, un fel de anemie pernicioasă. Omul liber e o fantezie de îmbuibat secular, prost croită şi desuetă. Sufletul e considerat ca o extravaganţă socială, când a plutocraţiei, când a capitalismului. De Dumnezeu, să nu mai pomenim, că şi-aşa nu se ştie nimic şi oboseşte grozavul creer dacă-l ai, dar mai ales când nu-l prea ai.
Astfel Românilor mei li s'a confiscat viaţa naturală şi legitimă : viaţa sinoptică, substituindu-li-se o viaţă aglutinantă. Iar esenţii lucrurilor i se fură zilnic prin efracţie concepţia ad hominem a spiritului şi i se fixează ca parazit tentacular concepţia ad libitum a delaţiunii.
Viaţa ereditar conspirativă e viaţa oficială de Stat.

7.

In ţara mea, în România, gândirea, în liniile majore ale perspectivei e dirijată de creerul roşu antropoidal şi-a ajuns rău de tot. Nu mai e nici măcar o logică, un savant silogism, e o interjecţie, o timorată exclamaţie. Datorită acestei calamităţi sociale, Spiritul, ca punct terminus de respiraţie umană, nu mai ajunge în consecinţele sale ca decbicei la diagnostic, ajunge ca "astăzi" la diateză.
Astfel, Românul e împins de revolverul dintre coaste şi de laba din ceafă să demisioneze nu numai din Istorie ci şi din Neam.

8.

In ţara mea, în România, numai munţii şi pădurile mai văd ce se întâmplă la ţes şi în urma unei dramatice experienţe de un mileniu, nu uită şi nu iartă. (Nouă, cu atât mai mult, nu ne este îngăduit să uităm şi să iertăm).
Aceştia au devenit astfel o alma mater pentru sufletele tari şi singuraticii sociali şi, un pumnal în inimă, cu două tăişuguri, pentru puturosul cancer slav, vechea boală eurcasiatică, mare infecţie pustiitoare de azi a lumii.
Munţii sunt grăitori, pădurile sunt antropomorfe, cerul ne e singurul scut inexpugnabil. Să le conservăm desăvârşit cuvintele, limbajul, bătăile inimii, duhul, ţinând neîntrerupt legătura cu viaţa cea de toate zilele şi contactul permanent cu noi înşine.
Privirea, să nu scape din cercul ei de foc, pe niciun devastator de momente sociale, pe niciun dizolvant de celule etnice, pe niciun slujitor al grajdurilor Hoardei de Antropoizi roşii.
Să ne vorbim cu vorbe mici, obişnuite, simple şi cari spun Tot, nu cu vorbe mari, excepţionale, complexe şi cari nu spun Nimic. Să ne vorbim cu inimile, nu cu raţionamentele. Să ne întindem mâini invizibile, anonime, însă trainice, calde de cumsecădenie şi dragoste, mâini de Dor şi Omenie, mâini pur româneşti, mâini prin care Neamul să se hrănească substanţial şi Istoria să-şi trezească puterile latente, funciare.
Să dăm chiar dacă nu ne auzim.
Să ne dăm chiar dacă nu ne vedem.
Dându-ne unii altora, fără preferinţe şi în tăcere, dăm neamului, dăm istoriei, ne dăm Nouă Înşine.
Dând celor un milion de necunoscuţi dăm sigur şi celor zece mii de meritoşi, celor zece mii de autentici, celor zece mii de Eroi Argonauţi, pe cari ni se reazămă veşnic Neamul, Istoria, noi înşine.

Dă şi mu face din a da un nimb, o apoteoză.
Dă şi uită pentru totdeauna că ai dat.
Dă şi uită pentru totdeauna că vei mai da.

9.

In ţara mea, în România, forţa cuprinzătoare, fertilă, esenţială, cuprinsă complet în confluenţa momentelor actuale de hegemonie universală şi datorită societăţii sale geografice, e obligată de însăşi natura politică a momentului lumii să nu accepte nici răul cel mai puţin rău. Nici Occidentul, forţa materiei organizate şi disciplinate şi nici Orientul, forţa materiei adunate şi depozitate, ci Forţa care să semnifice articulat formula : Civilizaţie (adică : echilibrul) + Cultură (adică : armonie). Cu alte cuvinte : o simbioză absolută între echilibrul în acţiunea practic reală şi armonia în creaţiunea natural substanţială, ca bunuri eterne câştigate ale lumii.
Prin urmare : interferenţa structurală dintre valorile existenţiale imediate şi valorile esenţiale eterne.

10.

In ţara mea, în România, pentru naţiunea dominantă, democraţie reală (dacă "democraţia" e ultima instanţă supremă ca formulă de fericire articulată a lumii) înseamnă fiind, nu atunci când omului îi dai ce-i trebuie şi cât îi trebuie, ci numai atunci când omului îi dai posibilitatea şi în aşa fel ca să poată să-şi aleagă şi să-şi culeagă el însuşi ce-i trebuie şi cât îi trebuie. Altfel, lozincăria substituie ideologia şi lozincarii substituie doctrinarii. A trăi se subordonează, măsluindu-se, lui a se târî. Viaţa este precum oamenii : unii par perfect sănătoşi şi sunt putrezi de bolnavi şi alţii par bolnavi şi sunt perfect sănătoşi. Unii par răi ca să facă bine şi alţii par buni ca să poată face rău.

11.

In ţara mea, în România, neamul meu trebuie să organizeze la 50 de ani odată o revoluţie ideică. E unica terapie spirituală pentruca neamul meu, prin prelungită lenevie, să nu-şi piardă cunoaşterea de sine şi implicit persoana umană şi implicit omul uman.

12.

In ţara mea, în România, după 700 de ani dela ultima năvălire mongolă înregistrată de Istorie, August 1244, ca şi atunci, astăzi năvălitorul de dezaxare euroasiatică seamănă şi cultivă Frica pe tot întinsul ţării mult mai mult decât grâul şi porumbul.
Frica, e singura armă reală de care dispune şi cu care poate tiraniza inimile şi haotiza ţara prin poliţia blindată şi prin agentul electoral principal al partidului politic de unicat : mahalaua neamului. Adică : poporul dreptului comun şi cozile de topor.
Aceştia sunt şi reprezintă în labele asasine ale cutropitorului mongoloslav, aqua forte cu care vrea şi încearcă să desfigureze tot ce este forţă spirituală autohtonă şi să dizolve naţiunea mea dominantă şi în locul lor, camuflată după principii şi teorii, corupţie şi aur, să substituie hegemonia rasismului slav după care a oftat puturoasa Autocraţie Ţaristă Pravoslavnică şi suspină din rărunchi sălbateţă Autocraţia Proletaristă Atee.
Nu va fi posibil.
Dumnezeu şi-a anunţat trecerea prin Insula Latină din mocirlosul ocean slav, prin ţara mea, prin România.

1 9 4 8

ROMÂNITATE

Neam al meu,
cerul a coborât azi special pentru tine,
deacolo deunde viaţa se nesfârşeşte şi devine Spirit,
să-ţi fie pavăză pentru nemurirea ta ancestrală,
în faţa căreia Poeţii şi Strămoşii tăi s'au sculat în picioare
şi cu mâinile întinse înspre tine şi înspre inima ta,
te salută, te salută.

Misiunea ta, electric străbătută de suflet
şi care dizolvă tot ce este fiind materie,
este Aici, în acel Acuma,
este fiind ca o prezenţă cosmică
şi nu o poţi părăsi niciodată în niciun pretutindeni.

Neam al meu,
nu uita, nici chiar în viaţa din veşnicie :
viermii îşi fac datoria, Vulturii îşi îndeplinesc Misiunea.
Nu lua deci în seamă expresia de universală anestezie :
"a-ţi face datoria" ;
în numele acestui coşmar social,
nume, gol sonor şi tabù,
câte inime, în plină sănătate, nu sunt asasinate,
câte suflete, în plină tinereţe, nu se usucă şi mor,
omul uman e jefuit, dela rădăcină, de toate atributele lui cosmice.
Inlătură acest vis fals întins până'n Istorie,
vârfurile lui sunt peste tot şi rădăcinile în Nicăieri,
destul te-a risipit eroic fără să te mai aduni,
destul te-a istovit în atâtea vorbe oftate mincinos.
Misiunea ta, cu toate potenţele ei solarice,
e lângă tine, strâns legată de respiraţia ta şi te aşteaptă.
Fii demn de valoarea care ţi-a umplut inima,
de puterile latente din străfundurile tale.
Fii mândru că Istoria, dintre toţi vitejii ei, te-a ales pe tine.
Tu deţii, în exclusivitate şi unic,
cea mai formidabilă memorie de pe continente,
vastă precum cosmosul, adâncă precum veşnicia,
acea memorie vergurală a lumii,
pentru care Poeţii şi Strămoşii tăi dăruindu-ţi-o,
drept preţ şi-au jertfit viaţa veşnică.
Un neam fără memorie e un neam fără Istorie.

Neam al meu,
pe pământul tău omul se naşte liber şi e propriul său Stăpân,
fiindcă orice inimă, pe pământul tău, e o dragoste împlinită,
iar sufletul, aici fiind suflet de Stăpân, nu moare niciodată
şi rădăcina ta, în sevele ei, e o esenţă majoră, e un cerc deplin.

Ai văzut tu vreodată Acvila Imperială
luând în seamă respiraţia cu viaţa târîtă în ţărînă ?
Ai văzut tu vreodată Acvila Imperială
luând în seamă entuziasmul păduchelui
din aripa ce îl înalţă'n infinitul virtual ?

Neam al meu,
Priveşte-te mai bine în acest moment concret,
s'a deschis numai pentru tine
ca să-ţi reverşi în lume clorofila,
priveşte-te în acest extraordinar Astăzi,
eliberat de destin şi venit tocmai din Istorie,
e liber şi deschis pentru viaţa ta în marş,
ascultă cum toate drumurile lumii îţi cântă
într'o pretutindenară unică Voce,
ascultă cum toate drumurile lumii fecunde,
prin tine îşi înalţă Vocea :

Când zâmbeşte cerul lumii în amurg,
o lacrimă de slavă pe suflet se prelinge.
Istoria prin Tine devine Demiurg.
Nimic nu-ţi mai rezistă şi toţi în toate curg
în inima deplină şi care nu se stinge,
aicia, unde neamul e dens în adâncime ca vecia.
Şi inima se cheamă : România.

România, Rotund Sacru,
poartă'n ape şi'n pământuri,
poartă'n aer şi în focuri,
sufletul lui Dumnezeu.

1 9 4 7

PASTEL AUTOHTON

Se'ndeasă negura din Răsărit, mereu,
în sufletele fără Gând şi fără Vreme,
răcneşte puşlamaua de oraş la Dumnezeu
şi neputând să ne ucidă, schiaună şi geme.

Trec peste cuget norii plumburii
şi lacrime revin în neam şi peste ţară'n calde picuri cad,
şi în Istoria cu pagini de mătase şi rânduri viorii,
râzând obscen, adultereazâ fiicele de bulevard.

E-o absolută împietrire în gânduri, în inime şi'n glas,
şi'n orizont de grotă stalactitele-şi arată Era !
Nimic în viaţă şi în suflet ca suflet şi ca viaţă n'au rămas.
Pe mii de socluri colorate, surâde'n lins subţire, habalera.

Doar când şi când în nopţile furate,
apare luna'n raza ei de vis şi de turment,
să spună omenirii basmul Ţării cocoţate
pe neguri de prăpăstii din valurile sângelui dement.

1 9 4 8

- INSCRIPTIE -

Hercule, să-l răpună pe Anteu,
nu a putut decât cu Viclenia
care-a văzut că neînvinsul Zeu,
cum atingea cu tălpile-amândouă
pe muma lui cea strămoşească : Glia
în el creştea Puterea cu o putere nouă.
Tot astfel pe Românii mei,
pătrunşi de măreţia forţelor de-Antei,
Streinul, vrea de veacuri să mi-i piardă,
lipsindu-i de contactul cu pământul
din care-şi trag şi viaţa şi neamul şi avântul.
Românii deaceea să-şi dureze gardă
din înşişi ei în cum le este vrerea,
şi niciodată nimeni să nu ştie deunde-şi trag Puterea.

1 9 4 4

TABLOU DE SEZON

Din larg adună vântul neliniştea lacustră
şi-o 'ngrămădeşte golf, la Taşaul (1) pe chei.
Timpul iese din oră şi inima mi-o mustră.
Pe cer se profilează o umbră cu tichie,
e-o umbră cu idei.

Aicia Adevărul nu-i Ion pitit în zeghe,
şi nici Traian poetul, copt şi răscopt de gânduri.
Aicia e-o capelă cu arma pusă'n veghe
şi sârma nevăzută întinsă pe opt rânduri.

Mantaua soldăţească se'ntinde cât o zare,
nici marea să nu vadă barăcile pitice,
unde dospesc tăcute puterile solare.
Ce vrei ? Retina ori timpanul te conrupe
şi poate stomacul politic să ţi-l strice.

Un gând scutură cerul, culorile-i cad ploaie
şi cerul rămâne despuiat ;
şi nimeni, niciodată, nu-i simte raza plină.
O adiere dulce de trece'n sbor prin aerul sărat,
sunt Eu, desprins din vremea bronzată de lumină.

Degeaba'ntinsul mării, o mişcătoare groapă,
spre Noi, pe valuri albe, înoată voinicește.
Se spulberă mai toate în largul ce descreşte.
Mă uit : nu-mi vine-a crede că din atâta val
n'a mai rămas pe stâncă decât un strop de apă,
şi-acesta absorbit de-o rază uitată'n cer pe mal.

Un fâlfâit de sboruri cuprinde toată marea
şi pescărugii ţipă atraşi de depărtare ;
aici, e-o glumă viaţa şi sufletul, o boare,
şi, undeva pe ţărm, se scaldă nevăzută, Teroarea.

1 9 5 0

---

(1) Inchisoare de deţinuţi politici pe malul românesc al Mării Negre.

CÂNTEC ÎN NOAPTE

Aerul liber, aerul pur,
în cerc ne-adună, tăcut monom
de inimi frânte sub cerul dur.
E greu aicia să rămâi Om.

La'nchisoarea din Aiud,
timpul nu-i mai mult : e pasul.
Tu visezi şi cu asud.
Nu e ceasul. Nu e ceasul.

La'nchisoarea din Aiud,
gândul, nu-i mai mult : e-o treaptă.
Mă respiri în galben nud.
Mai aşteaptă. Mai aşteaptă.

La'nchisoarea din Aiud,
viaţa, nu-i mai mult : e-o boare.
Mă gândeşti în aur crud.
Ai răbdare. Ai răbdare.

La'nchisoarea din Aiud,
omul, a ajuns părere.
Treci prin mine'n sbor spre Sud.
Mizerere: Mizerere.

La'nchisoarea din Aiud,
dragostea de om e vis.
Intri'n timp să nu mă ud.
De profundis. De profundis.

La'nchisoarea din Aiud,
ca un pom fără de poame
sunt, şi nu mă mai aud.
Şi mi-e foame. Şi mi-e foame.

Aerul liber, aerul pur,
în cerc ne-adună, tăcut monom
de gânduri frânte sub cerul dur.
E greu aicia să rămâi Om.

1 9 4 9

FOTOGRAFIE DUPA NATURA

Putregaiul a ajuns până la suflet
cu strălucirea şi voluptatea lui.
Prostia, oficial a căpătat umblet
şi privire şi glas şi e'n părerea oricui.

Minciuna ca zarea pământul cuprinde,
că'n loc să vorbeşti, îţi vine să ragi.
Mocirla se'ntinde, se'ntinde
pe toate locurile noastre dragi.

Pentru-o târtiţă grasă, lăpădăturile vieţii
ucid omul din Om, ucid veşnicia.
Cum să îndoape mai bine Orbeţii,
pe sine se'ntrec, Nemernicia.

Streinul, se plimbă prin Istorie ca pe stradă,
şi din inimi scutură floarea, scutură vara.
O duhoare de mort la paradă,
învăluie reamul, învăluie ţara.

1 9 5 3

P E I S A J

Peste lume, plouă'ncet, pătrunzător
şi cu frig de toamnă.
Unde a rămas, prin veac, ca un Dor,
mersul svelt şi pur de Doamnă ?

Pe copite grele, mute,
vaci, în fuste colorate,
cu privirile păscute,
lasă'n urmă, urme bălegate
şi miros de staul, acru.
Vorba lor e seacă. Sacru,
pentru ele, e când sexul, când stomacul.
Unde-i gândul Gând ? Unde-i Dragostea ca macul ?
Unde-s buzele ca dorul ?
Unde-i inima cu visul ? cu fiorul ?

Cât cu ochi vezi, numai şolduri triviale.
Libido în inimi creşte buruienile amare.
Unde eşti fragedă Doamnă cu obrajii de petale
şi cu gândul tău frumos ?
Frumuseţile vulgare,
peste lume, şi-au boltit,
sexul planturos.

1 9 5 3

CÂNTEC ŞOPTIT LA URECHE

Solstiţiu de vară
din cerul defunct,
mi-e inima iară,
melancolic punct.

Ţara stă pe creste
de macabre glume,
Domn în ţară este
tot Vântură-Lume.

Clipele-albastre
din văzduhul gol,
înfloresc în glastre
fără de simbol.

Flutură Prostia.
dintr'un steag aprins.
Vezi Nemernicia ?
până'n Neam s'a'ntins.

Din cinci colţi, Minciuna
sună şi răsună,
şi ca'ntotdeauna
ţine loc de lună.

Răutatea cântă
din gâtlejuri pline
şi'n sânge frământă
solare destine

Printre paşi de boare
şi de ametist,
moare câte-un soare,
nevăzut şi trist.

Cât cuprinde ochiul,
noaptea-i mare, deasă,
bântuie deochiul
şi frica păroasă.

S'a tras la hotare,
Cortină de Fier,
să n'audă'n zare,
cum doinele pier,

cum Dragostea moare,
scuturându-şi ramul,
cum zac fără soare,
Libertatea, Neamul.

Peste depărtarea
dintre noi şi Noi,
buciumă chemarea
veacului de soi.

Iată-i : sunt Poeţii,
mi-e sângele iară,
pe cerul Cetăţii,
solstiţiu de vară.

1955

RUGACIUNE

Din valuri fulgerate
de Roşia Furtună,
din funduri de genună
stinsă'n singurătate,
scoate-ne 'ntregi şi teferi,
să fim din nou luceferi
acestei nopţi amare
şi făr'o vorbă bună ;
şi'n inima în care
nici gândul nu mai sună
pogoară iar tăria
prea blândului Sfânt Miel
şi toată 'mpărăţia
Unuia Singur : El ...
Sfântă Marie.

1945

E P I L O G

Redăm în continuare un fragment din scrisoarea "haiducului" numai şi numai pentrucă ea însăşi e poezie.

Tinere cu nume de poet roman,

.... sunt contrâns de împrejurări asasine să-ţi trimit, ascunzându-mă sub pseudonim, protestul meu personal, ca prin tine să-l audă Civilizaţia şi Cultura.

In atmosfera şi-aşa dizolvantă de azi în care mă aflu şi ca spirit şi ca persoană fizică preţuită, în orice clipă, la valoare de cavou, a nu mânui pseudonimul este egal, sigur că ştii, cu o sinucidere.

Nu că aşi fi sperios şi fugos, dar moartea mea pentru mine, acum, nu ar avea niciun sens, nicio semnificaţie, precum trebuie să aibă moartea oricărui din urmă om pe pământ. Sunt sigur că azi, moartea mea, încă ar prejudicia pe alţii, pe multe valori de mâine, mai ales neamul din care-am izvorît, m'a ospătat şi m'a odihnit, m'a răcorit şi m'a încălzit. Mi-a dat pâinea şi cerul, sensul şi certitudinile. Semnificaţiile. Sinuciderea ar fi o crimă, fiindcă nu mi-am epuizat încă întreg cuvântul. O treabă neterminată nu e niciodată temeinică. Trebuie să-i restitui neamului măcar ceeace mi-a dat. Apoi, am voie să dispar.

Aşa că, am alcătuit din materialul redactat definitiv în câteva cărţi manuscrise, un fulger: "In ţara mea, în România" - un fulger smuls cerului românesc de azi - şi pe care ţi-l trimit să-i dai valoare publicistică şi practică de lumină scăpărată pe celălalt cer al lumii, sub toate aspectele concrete posibile.

Incredinţat că se va oglindi chipul tău lăuntric în aceste văratice limpezimi, îngădui inimii mele să-ţi îmbrăţişeze inima. Inima, pe care ţi-o presimte,

Haiduc

P.S. Dece Haiduc şi nu Partizan ? Partizan este expresia impersonală a unui partid politic de pavoazare, e o adeziune la un club politic excursionist şi e organizat ca atare şi în consecinţă. Haiducul este expresia personală a unei nevoi sociale, o adeziune la nevoia generală a unui neam şi el organizează în consecinţă şi ca atare. Partizanul e un reflex. Haiducul e o semnificaţie. Iţi aminteşti ? 1907, a fost, de altfel ca şi toate celelalte anterioare, în afară de orice teorie socială, dincolo de orice ideologie de guvernământ şi mai ales complet, impersonal, nesemnificativ, la "doctrina fericirii universale" care, azi, a asmuţit comunismul rusesc în beregăţile noastre. De aici şi rezultatele tragice prin lipsă totală de rezultate, de certitudini şi filozofie. Insă, finalitatea metafizică, fiorul intim din fondul comun al lumii; l-a strecurat organic şi total încât îl simţim şi astăzi şi intensitatea, pe toate paralele, i se va resimţi şi Mâine. 1907, a atins, nu o idee, o aparatură filosofică, un sistem de gândire, un prototip de cugetare, fiindcă atunci ar fi fost o revoluţie, - 1907, a atins nervul vital al nevoii generale din Neam şi a permis explozia momentelor subiective ca o semnificaţie că sistemul politic deatunci apăsa ceva, undeva. Apăsa omenia din inima naţională a ţării.....

Ideile provoacă revoluţiile, sufletele provoacă răsmeriţele. Partizan e numai idee refractată, Haiduc e numai suflet absorbant.

H.

Adresa Revistei : Boite Postale N° 116 - PARIS 14-ème - France

CAETE DE DOR N° 10 - NOEMBRIE 1956

Dépôt légal N° 13973/51 - Directeur Gérant : Virgil Ierunca

Ronéotypé : 198 avenue du Maine - Paris 14-ème